Nur 282 / W112601
Bisac JUV032150
© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.
© MMXXVI Tekst: Teun Koopmeiners, Peer Koopmeiners en Fred Diks
© MMXXVI Illustraties: Tamara Boon
Opmaak binnenwerk: Victoria Zondervan
Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook. Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor het trainen van kunstmatige intelligentie.

kluitman.nl

MIX
Papier | Ondersteund verantwoord bosbeheer
FSC® C004472

Bij Koninklijke Beschikking
Hofleverancier

Teun en Peer Koopmeiners
& Fred Diks

de voetbalbroers

voetballen als een prof!

met illustraties van Tamara Boon

kluitman

Inhoud

Voetballen als een prof!

1. Soms gaat het mis *9*
2. Vrienden voor het leven *22*
3. De gemiste clinic *31*
4. Gaan we stunten? *39*
5. Naar Club Zand op het strand *49*
6. Waar is de gouden medaille? *59*
7. Met mijn kop in de vuilnisbak *68*
8. Een nieuw meisje *74*
9. Geen bal aan *86*
10. Gedoe met Thom *93*
11. Een stelletje sukkels *101*
12. De beslissende strafschop *109*
13. Te laat *119*

Meer over Teun en Peer en over voetbal

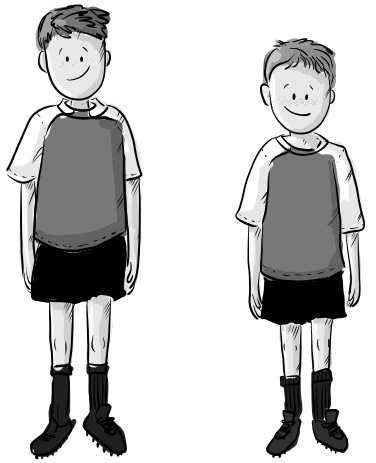
15. Ken je de spelregels? *134*

16. Het debuut *139*

17. (Bijna) alles over ons… *142*

18. Wat voor voetballer ben jij? *148*

19. Hoe goed ken jij Teun en Peer al? *152*

Voetballen als een prof!

Hoofdstuk 1
Soms gaat het mis

Ik neem de bal onder mijn arm. Met Peer weet je het maar nooit.

Over een paar weken heeft mijn broer een toernooi waar alle bovenbouwgroepen van de basisscholen uit de regio aan meedoen. Peer is tien en zit in een combinatiegroep 7/8, dus veel van de achtstegroepers uit zijn klas zijn al een stuk groter. Maar toch is Peer een

van de beste spelers van zijn team. Al zou je dat vandaag niet zeggen…

Terwijl we doorlopen maak ik een paar schijnbewegingen. Peer kijkt nieuwsgierig hoe ik die trucjes doe. Hij kan ze nog niet zo goed als ik.

Ik schiet de bal zijn kant uit.

‘Ik hoop écht dat we de Superbeker winnen met het schoolvoetbaltoernooi,’ zegt Peer terwijl hij de bal van links naar rechts speelt. Hij is met rechts net zo goed als met links. Hij wel…

‘Ik hoop dat ik ook gevraagd word voor PRO, Teun,’ kletst Peer verder. ‘Dan moet er net een scout komen kijken op een dag waarop ik echt goed speel.’

Twee jaar geleden mocht ik naar profclub PRO. Peer zit nog bij de amateurs van SV Westen.

‘Ik wil net zo goed worden als jij!’ zegt hij vol bewondering.

‘Dat zou mooi zijn.’ Ik kijk rond. ‘Vanaf deze plek raken we geen enkel raam.’ Met een snelle beweging naar links pak ik de bal af van Peer. ‘Hoop ik tenminste,’ voeg ik er lachend aan toe terwijl ik hem de bal weer toespeel.

‘Niet met rechts schieten dan,’ zegt Peer plagend, en hij schiet de bal naar mijn linkerbeen.

Ik kan met links alles, maar rechts schop ik nog slapper dan een spaghettisliert. Als opa weer eens langs de zijlijn staat te kijken als ik moet spelen, zegt hij altijd: ‘Dat rechterbeen heb je alleen maar om op te staan, net een blok beton.’ En dan moet opa zelf altijd het hardst lachen.

Ik vind het nooit leuk als opa mij zo plaagt.

Maar ik snap het wel. Mijn rechterbeen kan ervoor zorgen dat ik over een poosje misschien weer terug moet naar SV Westen. Ik terug naar de amateurs en Peer naar PRO. Dat zou echt niet oké zijn.

‘Hé, slome!’ roep ik terwijl ik naar Peer overschiet.

‘Je bent zelf een slome!’ praat Peer me na. Expres schiet hij de bal keihard terug. ‘Gelukkig heb ík een goede techniek.’

Zwijgend tikken we om beurten met links en rechts naar elkaar.

Opeens komt er een buurman naar buiten. We noemen hem stiekem BBB, Boze Buurman Brink.

BBB loopt naar zijn auto, terwijl hij ons bozig aankijkt. ‘Ik zet ’m even weg, hoor.’

‘Waarom?’ vraag ik verbaasd.

‘Nou, Teun,’ zegt de buurman op een toon alsof hij tegen een kleuter praat. ‘Ik heb een gloednieuwe auto en wil niet dat jullie er met die bal tegenaan schoppen. In de vorige zat ook al een deuk. Dat komt omdat jullie zo hard schieten.’

‘We hebben nog nooit een bal tegen uw auto geknald,’ zeg ik boos.

‘Ik weet het zeker, dus lieg er maar niet over!’ BBB schudt zijn hoofd en pakt zijn telefoon.

‘Gaat u de politie bellen?’ vraagt Peer. Ik zie aan zijn

lacherige blik dat hij niet serieus is.

BBB heeft niets in de gaten en tikt driftig met zijn wijsvinger op het schermpje. ‘Nee. Ik stuur een berichtje naar de andere buren.’ Snel stapt hij in en zet de auto een stuk verderop in de straat.

Binnen een minuut komen vijf buren gehaast naar buiten en zetten hun auto ook weg.

‘Jullie hoeven echt niet bang te zijn,’ roep ik. ‘We doen één-tegen-één zonder doeltjes. Dat is meer pingelen dan schieten.’

De buurvrouw van tegenover haalt haar schouders op. ‘Voor de zekerheid, Teun!’

‘Ik zet hem wel even op die nieuwe parkeerplaats

verderop,’ zegt onze rechterbuurman.

‘Heb je wel eens een bal tegen een auto geknald?’ vraagt Peer aan me, als het weer rustig is op straat.

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee, volgens mij niet.’ Dan zie ik een bekende groene auto de straat in rijden.

‘Pap!’ zwaai ik enthousiast.

Mijn vader doet het raampje open. ‘Lekker aan het pingelen, jongens?’ Hij rijdt stapvoets onze kant uit. ‘Zo, wat zijn er veel parkeerplekjes vrij. Zijn alle buren op vakantie of zo?’

‘Nee,’ zegt mijn broer, terwijl hij jongleert met de bal. ‘Een eind verder is een nieuwe grote parkeerplaats. Die wilden ze gaan uitproberen.’

‘Wat apart,’ zegt pap. Hij parkeert de auto pal voor ons huis, maar loopt nog niet naar de voordeur.

Hij kijkt naar de trucjes van Peer. ‘Zal ik even meedoen?’

‘Ja, leuk,’ zeg ik.

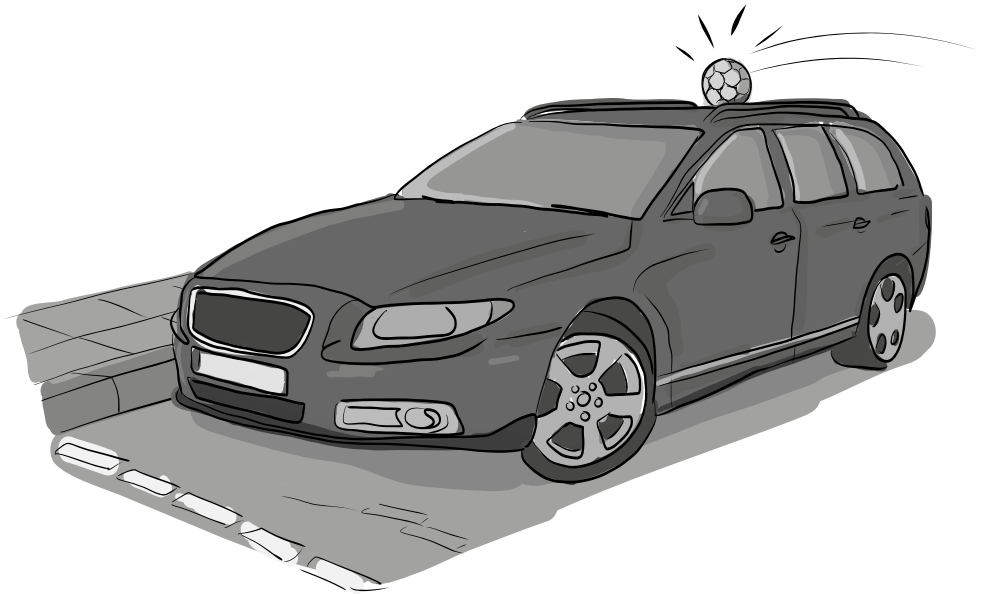
‘Dat balgevoel verleer je nooit, hè,’ zegt pap terwijl hij enthousiast de bal aanneemt van Peer. Mijn vader zat vroeger op honkbal. Hij deed zelfs mee met het Nederlands jeugdteam. Nu denkt hij dat hij ook goed is in voetbal. Echt niet dus. Hij probeert de bal hoog te houden, maar die stuitert alle kanten op.

‘Dat kwam door de wind,’ zegt pap met een rood hoofd.

‘Tuurlijk, pap,’ zegt Peer met een lachje. ‘Gaan jullie anders daar en daar staan,’ wijst hij, zodat we een driehoek vormen. ‘Dan spelen we de bal rond.’

‘Rondspelen in een driehoek?’ zeg ik betweterig. Soms vind ik het leuk om Peer een beetje te pesten.

Als pap mijn bal hard krijgt aangespeeld, probeert hij hem in één keer terug te schieten. Dat had hij beter niet kunnen doen. De bal gaat met een rare boog omhoog en landt een heel stuk verderop, precies op het dak van de auto van BBB.

‘Oei!’ Ik kijk geschrokken naar pap.

‘Ehm, pap,’ zegt Peer. ‘Ik denk niet dat de buurman dat heel leuk vindt.’

Pap kijkt zorgeloos de andere kant op en lijkt het niet te horen. ‘Peer, je hebt toch binnenkort het school-voetbaltoernooi?’

Peer knikt.

‘Stel dat jullie gelijk eindigen en dat je strafschoppen moet nemen. Zullen we die oefenen?’ Pap wijst naar twee bomen op de groenstrook aan het einde van de straat. We lopen ernaartoe.

‘Dat is het doel.’ Hij gaat in het midden van de twee bomen staan en neemt dan grote passen naar voren. ‘Precies elf meter. We doen zonder keeper. Zal ik de eerste strafschop even voordoen?’

‘Mij best,’ zeg ik. Als dat maar goed gaat.

Peer kan zijn lach nu al bijna niet inhouden. ‘Laat maar zien, pap!’

Mijn vader legt de bal neer. ‘Ik heb een heel goede tip,’ zegt hij fluisterend, hoewel er verder niemand op straat is. ‘Ik kijk tijdens de aanloop naar rechts. Dan denkt de keeper: Ha! Ik weet in welke hoek jij gaat schieten. Die doelman duikt dus die kant op. Maar dan knal ik hem juist in de andere hoek, snap je? Kijk maar.’

Hij stapt een paar meter naar achteren en ademt diep in, neemt een aanloop en kijkt overdreven naar rechts. Dan knalt hij zo hard hij kan naar links. In een rechte lijn richting het huis van BBB.